

економічних відносин всередині військової організації держави і відносин цієї організації з цивільними секторами економіки, міжнародне співробітництво та інформаційну галузь, які повинні забезпечувати комплексне рішення проблем структурної перебудови та технологічного оновлення промисловості в інтересах конверсії воєнного виробництва з метою підвищення та зміцнення рівня військово-економічної безпеки держави, формування нових міжнародних економічних зв'язків.

Список використаних джерел

1. Вікіпедія. Воєнно-промисловий комплекс URL: [https://uk.wikipedia.org/wiki/Воєнно-промисловий комплекс](https://uk.wikipedia.org/wiki/Воєнно-промисловий_комплекс)
2. Пустовійт Р.Ф., Військово економічна безпека держави// Економіка та держава. – 2016. – № 7. – С. 23-28.
3. Чепков І. Ключові проблеми у сфері реформування оборонно-промислового комплексу України [Електронний ресурс] / І. Чепков // Центр исследований армии, конверсии и разоружения. – 2015. URL: <http://cacds.org.ua/ru/comments/401>.

ІННОВАЦІЙНІ ПЕРЕДУМОВИ РОЗВИТКУ РЕГІОНАЛЬНОГО РИНКУ ПРАЦІ

*Козакова О. М., к. е. н., доцент,
Одеський національний політехнічний університет*

В сучасних умовах трансформаційної економіки регіональний ринок праці потребує ефективного державного регулювання. Основною метою має стати сприяння досягненню ефективної зайнятості, формуванню системи нових робочих місць і на цій основі поступове підвищення рівня і якості життя населення регіону. Ключовим фактором забезпечення такої мети є інноваційна діяльність як процес пошуку можливостей інтенсифікації виробництва на основі використання виробничо-

технічного, наукового та інтелектуального потенціалів з урахуванням територіальної специфіки регіонів.

Інноваційна діяльність стає на сьогодні особливо актуальною і можливою в умовах децентралізації економіки України. Концентрація людських, земельних, інфраструктурних та фінансових ресурсів на рівні об'єднаної територіальної громади має надати стимул розбудові економічної спроможності території – демографічному, соціально-економічному, організаційному та політичному її розвитку. Саме територіальні громади та місцева влада найбільш повно усвідомлюють суттєві потреби місцевості та наявний інноваційний потенціал.

Звідси важливим напрямом місцевої та регіональної політики має бути, насамперед, промислова стратегія, яка передбачає формування раціональної спеціалізації в залежності від просторових особливостей регіону. Так, за наявності достатньої кількості корисних копалин у регіоні, може бути запроваджена стратегія інноваційного освоєння природного потенціалу; за наявності особливого географічного положення – стратегія виключних можливостей (туризм, рекреаційна діяльність, готельний бізнес); за наявності розвинених науково-технічного та інтелектуального потенціалів – стратегія, що передбачає концентрацію зусиль по розробці і виробництву особливих технологій, продуктів тощо.

В цілому, інноваційна стратегія має продукуватися регіональними органами влади через сприяння:

- акумуляції коштів для фінансування нововведень шляхом створення фінансових установ (регіональних банків, кредитних спілок, венчурних фірм), підтримці фінансового лізингу, франчайзингу тощо;

- кооперації різних інституцій у здійсненні інновацій – підприємств, вузів, науково-дослідних інститутів, банків, громадських організацій;

- становленню системи регіональних преференцій для розвитку малого і середнього бізнесу – пільги, субвенції, кредитні гарантії тощо;

- активізації інфраструктури підтримки великих підприємств – фінансування інкубаторів, акселераторів, наукових парків, стартапів;

- активізації формування просторової інфраструктури – виділення майданчиків, приміщень комунальної власності тощо інноваційним структурам;

- підтримці кадрового забезпечення інновацій (курси, тренінги, семінари);

- підвищенню кваліфікації підприємців у сфері аутсорсингу бізнес-процесів;

- доступу до правової підтримки підприємств, фірм, організацій, пов'язаних з інноваційною діяльністю;

- підтримці організації спеціальних заходів комунікації з громадськістю щодо інноваційної діяльності (презентації, виставки, ярмарки тощо);

- підвищенню прихильності громадськості до інноваційної діяльності через засоби масової інформації, освітні та наукові програми.

В результаті має формуватися сприятливе середовище на ринку праці – підвищення ділової активності, створення нових робочих місць, зростання доходів населення та поступова зміна структури самої зайнятості – зростання творчої інтелектуальної праці.

На сьогодні, досвід розвинених країн засвідчує суттєві трансформації у структурі суспільної праці, яка стає все більш опосередкованою наукою та інформаційною сферою, базується на прогресивних знаннях та високій кваліфікації. Це сприяє не тільки підвищенню ефективності виробництва, а й формуванню суспільства нового типу, для якого характерними є нова

технологія, нове становище людини у виробництві і суспільстві, нова соціальна структура [1, с. 302].

Отже, в контексті інноваційного розвитку до основних напрямів сучасних зрушень на регіональному ринку праці можна віднести: маркетинговий напрям, який спрямований на дослідження прогнозу розвитку ринку праці регіону, насамперед, на сприйнятливість професійно-кваліфікаційної структури ринку праці до структурних зрушень; інфраструктурний напрям, який передбачає оптимізацію взаємозв'язку сукупності інституцій, спрямованих на формування правової економічної поведінки суб'єктів господарювання, розвиненість процесів соціального партнерства та договірних відносин [2, с. 213]; соціальний і культурний напрями, які визначаються орієнтацією на формування людського та інтелектуального капіталу регіону і країни в цілому; відтворювальний напрям, що визначається орієнтацією всіх факторів вартості та відтворення робочої сили регіону на рівень, що відповідає сучасним світовим тенденціям розвитку особистого фактору виробництва.

Список використаних джерел

1. Леоненко М.П., Черепніна О.І. Сучасні економічні системи: навч. посібник / М.П. Леоненко, О.І. Черепніна. – К.: Знання, 2006. – 429 с.
2. Маршавін Ю.М. Регулювання ринку праці України: теорія і практика системного підходу: монографія / Ю.М. Маршавін. – К.: Альтерпрес, 2011. – 396 с.
3. Забарна, Е. М. Система організаційно-управлінських інновацій в розвитку сучасних регіонів України : монографія / Е. М. Забарна, Є. Ю. Щьокіна. – Херсон : Олді-плюс, 2019. – 244 с.
<http://dspace.opu.ua/jspui/handle/123456789/8447>
4. Забарна Е. Регіональні ринки України в сучасних умовах господарювання / Е. Забарна // Європейський журнал економіки та менеджменту (Чехія). – 2019. – Том 5. Вип.1. – С. 201-206. Режим доступу до журналу: https://eujem.cz/wp-content/uploads/2019/eujem_2019_5_1/eujem_2019_5_1.pdf